

SLUWE LEUGENAAR

FAITH SUMMERS

Sluwe leugenaar

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Faith Summers

Oorspronkelijke titel: *Wicked Liar*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling: Jen Minkman

Eerste uitgave november 2023

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

CANDACE - 13 JAAR GELEDEN

Ik laat mijn ellebogen rusten op het harde hout van de vensterbank, mijn hand tegen mijn wang terwijl ik naar de jongen staar die mijn hart altijd een slag laat overslaan.

Hij zit in kleermakerszit in de door de maan verlichte weide en kijkt uit over de uitgestrekte bossen en het meer.

Hij is ver, ver weg van mij; zeker veertig meter. En het is donker, al bijna negen uur, maar ik kan hem nog steeds zien.

Ik zie hém altijd.

Dominic D'Agostino.

De jongste van de D'Agostino-groep. De meisjes op school noemen hen 'de Goddelijke Jongens'. Er zijn er vier: Andreas, Massimo, Tristan, en dan heb je hem: Dominic.

In het zilveren maanlicht kan ik nog net de omtrek van zijn hoofd vol gitzwarte haren zien. Hij kamt het altijd omhoog en een enkele lok hangt over zijn oog, wat hem nog verleidelijker maakt, en ik kan me geen dag herinneren dat ik me niet zo voelde zoals ik me nu voel. Alsof naar hem kijken een ontsnapping biedt naar een fantasie. Naar een droom die mijn hart vult.

Hij is exact twee jaar, acht maanden en vijf dagen ouder dan ik.

Ik telde eerder zelfs het uur en de minuut, maar daar ben ik een tijdje geleden mee gestopt. Rond diezelfde tijd, vermoed ik, begon ik alles uit te zoeken wat ik kon over deze jongen.

Zoals de manier waarop hij net zo *badass* probeert te zijn als zijn broers, en dat is hij ook, vergis je niet, maar hij doet zijn best om zijn intelligentie te verbergen.

Mensen zoals ik zien dat soort dingen meteen.

Wij zien alles en merken dingen op die anderen niet zien.

Maar ik weet niet hoelang hij dat gaat volhouden, want hij heeft het soort hersenen die zijn wens om het te verbergen zullen overstemmen.

Zoals vandaag, toen Humphrey Damson, een van de Ivy League *wannabe's*, hem beledigde en zei: 'Een rat uit Stormy Creek zoals hij kan onmogelijk een moeilijke wiskundige vergelijking oplossen.' Daar waren ze over aan het discussiëren.

Dominic aarzelde niet om hem op zijn nummer te zetten door de vergelijking in luttele seconden op te lossen. Ik denk niet dat iemand de geschokte blik op Humphreys gezicht snel zal vergeten.

Nu doet Dominic zijn gebruikelijke vrijdagavondroutine. Voor anderen lijkt het alsof hij daar gewoon zit, maar dat is niet zo. Het ritueel is deels om naar huis gaan te vermijden, want daar wordt hij verdrietig van, en deels om tot bezinning te komen; een moment te nemen om zijn moeder te herdenken.

Ze stierf toen hij acht was.

Voor hem ligt het huis van de familie D'Agostino.

Binnen speelt zijn vader, Giacomo, dat oude jazznummer waarop hij altijd danste met Dominics moeder. Hij noemde haar altijd zijn schat.

Als ik mijn raam openzet en goed luister, hoor ik de melodieuze stem van Billie Holiday 'The Very Thought of You' zingen, als een fluistering op de wind. Een stem die een lied zingt gevuld met herinneringen aan zijn ware liefde. Toen Sariah D'Agostino stierf, was het alsof de sterren uit de hemel vielen.

Iedereen weet hoeveel Giacomo van zijn vrouw hield. Hij danste elke vrijdag met haar op de veranda, want dat was hun *date night*. Ik weet dat ik niet de enige was die naar hen keek. Ze brachten leven en licht op deze donkere plek.

Soms, als ik naar beneden kijk, zie ik ze nog steeds dansen als echo's van herinneringen die in mijn ziel gegrift staan.

Mijn familie werkt al generaties lang voor de familie D'Agostino. In die tijd hebben de jaren van vriendschap ons zo hecht gemaakt als familie maar kan zijn. Ik weet dat mijn ouders hen daarom gevolgd zijn naar Stormy Creek toen Giacomo alles verloor, en ze werken nog steeds voor hem.

We wonen hier al elf jaar. Ik was te jong om me te kunnen herinneren hoe het was om in dat weelderige herenhuis te wonen waar ze het nog steeds over hebben.

Ik ken alleen ons leven in Stormy Creek, een plek die bedoeld is voor de armen en berooiden. Het is een plaats vol gebroken zielen die van dag tot dag hun weg proberen te vinden in de wereld – een plek waar achter gesloten deuren duistere dingen gebeuren.

Of misschien... is dat alleen in mijn huis. Ik weet het niet.

De meeste mensen die in deze godvergeten plaats wonen, doen allerlei duistere dingen. Maar die mensen doen tenminste niet alsof ze iets zijn wat ze niet zijn.

Ze zijn niet zoals wij, met onze façade van de doodgewone, doorsnee familie; moeder, vader, dochter en de oom die hen lijkt te steunen. Het is bijna een perfect huisje-boompje-beestje.

Zo zien de mensen mij en mijn familie en ik draag dat masker perfect. Ik doe het zó goed dat ze niet zien dat ik vanbinnen schreeuw.

Buiten de deur ben ik Candace Ricci, het meisje met haar prinsessentasje en zelfgemaakte koekjes.

Ik ben zo goed geworden in doen alsof dat niemand ooit zal raden wat er 's nachts in het huishouden van ons Ricci's gebeurt.

Wanhoop is verschrikkelijk.

Iets wat ons is overkomen.

Wanhoop zorgde ervoor dat papa oom Lucas om een baan vroeg. Toen veranderde alles op een manier die niemand had verwacht. Manieren die hij nooit had verwacht. In mijn hart weet ik dat papa nooit wist dat hij zijn ziel aan de duivel verkocht of de poorten van de hel opende toen hij die baan aannam.

Twee nachten geleden werd hij ruw wakker geschud toen hij ontdekte wat er met mijn moeder gebeurd was toen hij de deur uit was om te werken. Sindsdien staan we op scherp.

Ik word uit mijn gedachten gerukt als Dominic opstaat en in de tegenovergestelde richting van zijn huis loopt. Het ritueel is voorbij en zoals altijd is hij zich niet bewust van mij.

Hij zal me nooit zien zoals ik hem zie, en hij zal nooit de echte duisternis van mijn wereld kennen.

Het bange meisje dat in mij leeft wil om hulp roepen en hem smeken de monsters te bestrijden, mij te redden. Ik wil schreeuwen en hem vertellen wat er gebeurt als de lichten hier uitgaan. Maar dat kan ik niet.

Alleen God weet hoe graag ik de nacht zou willen terugnemen waarin ik ongehoorzaam was aan de regels en mijn ogen werden geopend voor de waarheid die zich verschuilt achter het geschreeuw van mijn moeder en de stemmen van die vreemde mannen 's nachts, in ons huis.

Ze komen als papa er niet is.

Horen, zien en zwijgen.

Dat was de enige regel waarmee ik opgroeide. Als hulp van een machtige familie weet je die drie dingen. We weten vooral dat we niet horen te spreken.

Ik kijk naar Dominic tot ik hem niet meer kan zien en accepteer dat er niemand is om me te redden. Als ik opsta, vliegt mijn slaapkamerdeur ineens open en mam rent naar binnen, haar ogen wijd open van paniek.

‘Candace, pak snel een tas. We moeten vertrekken.’ De woorden tuimelen zo snel uit haar mond dat ik een paar seconden nodig heb om te begrijpen wat ze zegt.

‘Hoezo? Mam, wat is er?’

‘Alsjeblieft, pak een tas.’ Ze haast zich terug de deur uit.

Mijn hart krimpt ineen in mijn borst, te bang om te kloppen. Wat gebeurt er? Wat kan er in hemelsnaam zijn gebeurd?

In plaats van een tas te pakken zoals ze me heeft opgedragen, volg ik haar naar de woonkamer waar papa rondloopt met een rugzak. Hij propt er allerlei papierwerk in.

Een ziekelijk groene tint is te zien onder de zweetdruppels die zijn huid donkerder maken, en doodsangst tekent zich af op zijn gezicht, in zijn schouders, in zijn hele lichaam.

Mam loopt naar de eettafel, slaat haar handen voor haar mond en begint te huilen.

‘Mam, papa, wat is er toch?’

Geen van beide antwoordt me.

‘William, weet je zeker dat ze jou gezien hebben?’ vraagt mam aan pap.

‘Ja. Ze weten dat ik het was die de informatie meenam. We moeten nú vertrekken.’ Papa kijkt van mama naar mij, waar zijn blik blijft hangen.

Ik denk bijna dat hij me gaat vertellen wat er aan de hand is, maar hij zegt geen woord.

‘William, wat als ze ons vinden? Dat zou kunnen. Waar moeten we heen om veilig te zijn?’

Zijn blik gaat terug naar mijn moeder, die nu tegen de muur hurkt alsof ze er doorheen kan verdwijnen. Alsof die haar kan redden. Ik heb haar nog nooit zo doodsbang gezien, dus ik weet dat wat dit ook is, het heel erg is.

‘We moeten het proberen. We gaan hier weg en komen nooit meer terug,’ antwoordt hij, en het voelt alsof onzichtbare handen zich om mijn longen klemmen en knijpen. Tegen de tijd dat hij naar me kijkt, ben ik naar adem aan het happen. ‘Candace, lieverd, pak een tas in.’

Mijn lippen gaan open om iets te zeggen, maar de woorden bevriezen in mijn keel als ik luide stemmen van mannen buiten op de veranda hoor. Seconden later knalt onze voordeur open en slaat het hout tegen de muur.

Mam schreeuwt en rent naar me toe als gemaskerde mannen met wapens het huis binnen stormen. Ze komen allemaal zo snel binnen dat er niet genoeg tijd of de kans is om iets anders te doen dan schreeuwen en wegrennen. Maar waarheen?

Een forse man grijpt mijn vader. Een gil ontsnapt van tussen mijn lippen als hij hem met de kolf van zijn pistool slaat en papa met zijn hoofd op de grond valt. De man blijft mijn vader maar in zijn buik schoppen en bloed sputtert van zijn lippen.

Mama en ik schreeuwen het uit en smeken de man te stoppen, maar papa is ineens niet belangrijk meer als ik uit de armen van mijn moeder word gerukt en een lange man haar bij haar haren grijpt en een pistool tegen haar keel zet.

Ik word tegen een stevige borstkas aan gehouden en de schrik slaat me zo snel om het hart dat ik niet kan ademen.

Er staan zes gewapende mannen in de kamer. Er komt er nog één door de deur, zijn pistool naar voren, klaar om het vuur te openen. Ook hij heeft een masker op, maar door zijn opgestroopte mouwen herken ik de tatoeage op zijn ene onderarm. Het is een zwarte dolk met het woord *Eternal* op het lemmet en een cobra rond het handvat. De eerste keer dat ik die tatoeage zag, wist ik dat ik die nooit zou vergeten. Noch zijn gezicht.

Ik mocht zijn gezicht niet zien op de avond dat ik hem met mijn moeder betrapte.

Diezelfde avond toen ik zijn stem hoorde, besepte ik dat hij hier al vaker was geweest. Als hij nu spreekt, herken ik zijn stem op dezelfde manier. Hij is het.

Ik hoef zijn starre gezicht of ogen donker als kool niet te zien om me te herinneren hoe gemeen hij eruitziet. Die nacht zag hij niet dat ik naar hem keek. Niemand wist dat.

De man komt binnen en een snelle blik op mijn moeder doet me vermoeden dat zij hem ook herkent. Ik zie het in haar ogen.

‘William Ricci, ik hoor dat je iets fout hebt gedaan,’ zegt de man op zangerige toon. Het diepe timbre en de dreiging die erin schuilt, blijven in de kamer hangen als een nare droom.

‘Alsjeblieft, laat mijn vrouw en dochter gaan,’ smeekt pap, maar zijn smeekbede wordt beantwoord met hoongelach. ‘Neem mij. Je wilt mij.’

‘Vertel me waar de informatie is,’ eist de man.

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ antwoordt papa.

‘Vuile hond, je gaat niet tegen mij staan liegen. Je kiest de verkeerde methode om je familie te redden.’

Oh, God... Wat bedoelt hij?

Wat heeft papa gedaan?

Toen papa laatst ontdekte wat er met mama was gebeurd, weet ik niet wat hij daarna heeft gedaan. Wat het ook is, het heeft hiertoe geleid.

‘Alsjeblieft, laat ze gaan. Je wilt mij. Laat mijn vrouw en kind gaan.’

‘Vertel me waar de informatie is.’

Dit gaat over informatie. Maar wat voor info?

Wat heeft Papa gevonden om dit allemaal te laten gebeuren?

‘Ik heb het niet.’

‘Jij domme klootzak. We weten wat je gedaan hebt en de baas is niet blij. Breng haar hier.’ De man wijst naar mam, die begint te gillen als ze aan haar haren wordt meegesleurd.

‘Nee, alsjeblieft. Doe haar geen pijn,’ huilt papa.

‘Waar is de info?’ eist de man.

‘Ik heb de informatie niet meer. Ik weet niet waar die is. Mijn vrouw en dochter weten niets. Neem mij, neem mij, neem mij.’ Elke smeekbede die van zijn lippen valt stijgt in toonhoogte en snijdt dieper door mijn ziel.

‘Kun je het je nu misschien herinneren?’ zegt de man spottend, terwijl hij de haan van het pistool naar achteren trekt.

Klik-klak is alles wat ik hoor. Het is alles waar ik me op concentreer, samen met de aanblik van mam die probeert los te komen.

‘Alsjeblieft, nee, niet doen. Doe haar geen pijn.’

‘Vertel me wat ik moet weten.’

‘Ik heb niets. Alsjeblieft. Doe mijn meisje alsjeblieft geen pijn.’

Mijn hart doet pijn bij dat woord dat papa gebruikt voor mijn moeder, zijn meisje. Mensen zijn altijd gecharmeerd van de manier waarop mijn ouders nog steeds doen alsof ze geliefden op de middelbare school zijn. Ze vinden het prachtig dat ze een voorbeeld zijn van ware liefde.

‘Jouw meisje? Nee hoor.’ De man lacht met een spottend randje dat me ziek maakt.

Ik weet wat zijn wrede, sarcastische woorden betekenen. Ik zag hem tenslotte in bed met mijn moeder.

Een fractie van een seconde lang is er een verschuiving van verdriet en spijt in mijn vaders ogen als het besef ook tot hém doordringt. Ik hoop dat hij weet dat ze hem niet wilde kwetsen. Net als hij dacht ze dat ze deed wat ze moest doen. Mam zou pap nooit op die manier kwetsen. Nooit.

Alles verdwijnt uit mijn gedachten als de man een klein flesje uit de binnenkant van zijn jas haalt en een of andere vloeistof over mam heen gooit. Een vleugje van de scherpe geur brandt in mijn neus, en zodra ik besef wat het is, begint de nachtmerrie pas echt.

Het is benzine.

Een aansteker flikkert aan en plotseling staat mijn moeder in brand. De man die haar vasthoudt, laat haar vallen als de vlammen haar lichaam bedekken.

De angstige schreeuw die uit mijn keel ontsnapt is zo intens dat ik denk dat ik zal sterven bij het zien van de vlammen op mijn moeder. Mijn schreeuw vermengt zich met die van mijn ouders en tranen vertroebelen mijn zicht.

‘Zeg ons waar de informatie is en ik blus misschien het vuur,’ grijnst de man met een minachtende glimlach.

‘Ik heb niets!’ Papa schreeuwt. ‘Iemand heeft alles meegenomen. Alsjeblieft. Alsjeblieft, ik smeed je, alsjeblíéft.’

De man staart papa aan. De seconden die tussen hen verstrijken voelen als hele levens. Dan is er een moment dat er iets verandert en ik weet gewoon dat het voorbij is.

Het is voorbij, en er is niemand om ons te redden.

Onze naaste burens bemoeien zich met hun eigen zaken en de enige mensen die zouden kunnen helpen wonen onderaan de heuvel.

Maar Giacomo D’Agostino gaat zo op in het ritueel van de herdenking van zijn vrouw... Ik weet zeker dat hij niets zal horen. Hij zal waarschijnlijk nooit vermoeden dat er iets ongewoons gaande is bij de familie Ricci.

De tijd staat stil, mijn ziel breekt en de wereld staat stil als de man een schot lost in de borst van mijn moeder. Voordat ik over de schok heen ben, trekt hij een lang mes uit zijn schede en snijdt paps keel door voordat hij nog een kreet kan slaken.

Als een scène uit een nachtmerrie liggen mijn beide ouders dood voor me. Paps lichaam in een plas bloed en mama nog steeds in brand. Ik kan niet stoppen met schreeuwen en huilen.

‘Doe met haar wat je wilt. Zorg ervoor dat je het lichaam daarna opruimt,’ beveelt de man.

Hij bedoelt mij.

Oh, God...

Hij heeft het over mij.

Ik ga sterven.

De mannen lopen het huis uit en ik schreeuw nog harder als de kleren van mijn lijf worden gerukt en ik naakt op de grond word geduwd.

Ik gil en gil en gil als de man die me vasthoudt bovenop me klimt. Ik probeer te vechten, maar hij is te sterk en woest.

Ik kan geen woorden vormen, ik schreeuw en huil alleen maar om hulp.

Het ene moment doemt het walgelijke hoofd van de man boven me op, met zijn hete, rauwe adem; het volgende wat ik zie is dat zijn hoofd van zijn lichaam valt.

Voordat ik beseft wat er gebeurd is, spuit er bloed in mijn ogen en valt het onthoofde lichaam van de man op het mijne.

Ik knipper met mijn ogen en zie nog net Massimo's gezicht voor me. Hij houdt een lang zwaard vast; ook op zijn gezicht zit bloed en hij kijkt geschokt op me neer.

‘Candace,’ roept hij naar me, maar ik moet zo hard huilen dat ik niet kan antwoorden.

De angst slaat toe terwijl mijn geest probeert te verwerken wat er is gebeurd, en het geschreeuw blijft uit mijn lichaam komen, diep uit mijn ziel.

Wat is er net gebeurd?

Mijn moeder...

Mijn vader...

Ze zijn dood...

‘Candace, het is goed. Het is oké,’ zegt Massimo, terwijl hij het logge lichaam van de man van me af duwt.

‘Jongens, kom hier,’ roept hij.

Voetstappen weerklinken op de vloer van de veranda.

Ik kan niemand zien. Tranen en bloed verblinden me.

Mijn naam wordt weer geroepen en iemand tilt me op.

De tranen en het bloed worden uit mijn ogen geveegd en ik zie dat hij me vasthoudt.

Dominic...

Zijn gezicht doemt voor me op, gevuld met paniek terwijl hij me bekijkt.

‘Ik heb je, engel. Je bent veilig,’ zegt hij en hij trekt me tegen zijn borst.

Mijn hoofd rolt opzij en mijn blik ontmoet de wijd opengesperde, dode ogen van mijn moeder.

Een laatste schreeuw wordt uit mijn ziel onttrokken en alle lucht verlaat mijn longen.

HOOFDSTUK 1

DOMINIC - HEDEN

Er is een goede reden waarom mensen brave meisjes vertellen weg te blijven bij slechte jongens; bij jongens die problemen geven. Het is dezelfde reden waarom de engel niet bij de duivel hoort. De engel is altijd te goed voor hem, zelfs als ze probeert het goede in hem te zien. De duivel is gevuld met teveel duisternis om het licht te zien.

Ze is het voor haar en mij.

Ik ben Dominic D'Agostino. *Duivel, duisternis.*

Zij is Candace Ricci. *De engel... mijn licht.*

Ze was bijna van mij.

Bijna, en toen nooit...

Ik zie haar rondlopen in haar keuken. Ze is zich totaal niet bewust van mij. Haar lange, honingblonde haar in een ingevlochten vlecht danst op en neer als ze met een bord van de kast naar het aanrecht loopt. Ze is mooi, met het soort schoonheid dat in je hoofd blijft hangen. Haar slanke lichaam met rondingen op alle juiste plaatsen is het soort dat een man op zijn knieën laat smeken om haar te mogen aanraken. Maar zij zou het niet weten.

Ze is de typische *girl next door* die mooi is en het niet weet.

In tegenstelling tot wat ze altijd heeft geloofd, is ze nooit ver uit mijn gedachten, zelfs niet als ik een miljoen andere dingen aan mijn hoofd heb.

In de twee jaar dat ik weg ben geweest, is ze ook nooit ver bij mijn hart vandaan geweest.

Mijn vliegtuig is minder dan een uur geleden in Los Angeles geland en ik ben meteen hierheen gekomen.

Als een stalker sta ik op het dak van het flatgebouw tegenover het hare haar te bekijken door een verrekijker. Gelukkig ben ik omgeven door de ondoordringbare duisternis van de nacht, zodat niemand me kan zien.

Ik ben ver weg van haar, zó ver weg. Toch is die rozengeur die altijd in haar haren hangt hier bij mij. Haar zijdezachte huid tintelt nog steeds op de zenuwuiteinden van mijn vingertoppen. Haar smaak brandt nog steeds op mijn lippen, lokt mijn lust naar dingen die ik niet zou moeten willen, maar waar ik toch naar verlang.

Als ik nu naar haar kijk, herinner ik me dat ik eindelijk haar perfecte lichaam heb geproefd, die ene nacht die we samen doorbrachten. Mijn lul wordt hard als ik me nog heel helder voor de geest kan halen hoe ik haar keer op keer opeiste, haar lichaam bezat en haar nam op alle manieren waarover ik al jaren fantaseerde.

We hadden maar één nacht samen. Eén perfecte nacht die een man als ik heeft kunnen veranderen. Eén nacht waardoor ik haar voor altijd wilde houden.

Die nacht staat in mijn geheugen gegrift, net als de nacht dat ik alles verpestte en haar verloor.

Ik heb geen enkele jeugdherinnering waarin haar gezicht níét voorkomt.

Die kuise herinneringen aan haar onschuld waren echter precies dat.

Kuis.

Mijn problemen begonnen toen we ouder werden en ik haar op díé manier begon te willen.

Maar Candace was het brave meisje dat mij verboden was. Die ene vrouw, die ik beloofde niet aan te raken.

Twee jaar geleden brak ik mijn belofte en pakte egoïstisch mijn kans om met haar te zijn. Toen verpestte ik het en liet haar precies zien wat voor monster ik was toen mijn fouten haar leven in gevaar brachten.

Schuldgevoelens overspoelen me als ik me herinner hoe ik haar aan slangetjes en machines in een ziekenhuisbed moest achterlaten, nauwelijks in leven... door mijn toedoen.

Nauwelijks in leven door de kogel die ik in haar borst schoot.

Ik heb haar dat aangedaan. Het was een ongeluk, dat weet ik, maar dat doet niets af aan mijn schuldgevoelens of het feit dat ik mezelf altijd, áltijd de schuld zal geven van wat er gebeurd is.

Ongeluk of niet, Candace was bijna dood. Dat is een feit.

De kogel miste haar hart op slechts drie millimeter.

Millimeters maakten het verschil tussen leven en dood van een vrouw die al het goede in deze wereld verdient.

Schaamte en schuldgevoel over wat ik haar aandeed, gaven me de drang om te vertrekken. Samen met de reden waaróm het überhaupt gebeurde.

Drugs...

Ik was een drugsverslaafde.

Ik...

Ik kan het nog steeds niet geloven.

Ik kan de stoere gangster spelen of de Einstein van de D'Agostino-groep uithangen met zijn diploma van M.I.T., maar daaronder ben ik gewoon mezelf en ik háát het om geen controle te hebben. Toen er stront aan de knikker was, koos ik een pad dat mij en haar bijna vernietigde.

Ik ben nu een jaar *clean* en mijn verslaving ligt achter me. Maar naar *rehab* gaan was niet het enige waar ik me zorgen over moest maken.

Als iemand naar de drugs grijpt, is dat een manier om met dingen om te gaan. Wat mij dwars zat was het leven.

Nu is dat leven terug om het me wederom lastig te maken en ik moet ermee leren omgaan, anders kunnen er meer mensen waar ik van hou sterven.

Ik ben terug, maar alleen omdat de tijd gekomen is dat mijn aanwezigheid hier nodig is.

Toen ik vertrok, wist ik dat mijn familie erop moest vertrouwen dat ik nog leefde en weer terug zou komen als ik er klaar voor was. Dat laatste is waar ik mee worstel omdat ik er níét klaar voor ben. Ik ben er niet klaar voor om thuis te zijn of de Dominic D'Agostino te zijn die ze gewend zijn.

Ik haal adem als de ernst van de situatie tot me doordringt.

Er is weer gevaar op komst.

Gevaar voor het Syndicaat.

Gevaar dat nachtmerries geboren laat worden en monsters uit het donker oprakelt.

Als Candace haar keukenramen controleert om te kijken of ze op slot zijn en ze veilig is, word ik eraan herinnerd dat ik een van die monsters ben die uit haar buurt moet blijven.

Ik zou in de duisternis moeten blijven en haar uit mijn wereld moeten bannen.

Slechte leugens en gebroken beloftes zijn de dingen die ons definiëren. Beide een teken dat het nooit iets had kunnen worden tussen ons.

Dertien jaar geleden nam de duisternis haar ouders weg en sindsdien is ze niet meer dezelfde. Angst is slechts het begin van wat haar daarna vervloekte – een symptoom van wat er gebeurd is. Of liever gezegd, wat er aan de hand was.

Ik wil iets beters dan die duisternis voor haar.

Als Candace wat koekjes op een bord legt en met haar telefoon aan haar oor de keuken uitloopt, laat ik mijn verrekijker zakken en ga ook weg.

Morgen wordt een zeer interessante dag.

Ik zie mijn broers, en dan zie ik haar ook.

Ik weet niet hoe hun reactie zal zijn.

Candace heeft alle recht om me te haten.

Wegblijven is het beste wat ik voor haar kon doen.

Het enige probleem is dat ik nog steeds van haar houd.

HOOFDSTUK 2

CANDACE

‘Goed nieuws,’ zegt Helen stralend.

Gretig druk ik de telefoon tegen mijn oor. ‘Alsjeblieft, zeg me dat je me binnen hebt weten te loodsen.’

‘Het is me gelukt!’ gilt ze, en ik zucht van opluchting, terwijl ik in gedachten mijn vingers en tenen kruis en maar hoop dat dit plan zou kunnen werken. ‘En vanwege je banden met de D’Agostino’s heb ik de veilingorganisator kunnen overtuigen je als vierde op de lijst te zetten.’

‘Oh mijn god, je bent de beste. Heel erg bedankt, Helen.’

Als ik de keuken uitloop, kijk ik door het raam. Vreemd. Ik had een raar gevoel. Dat rare gevoel dat je krijgt als iemand je in de gaten houdt. Maar ik zie niemand buiten, alleen de duisternis van de nacht en de schaduw van het gebouw tegenover het mijne. Blijkbaar ben ik gewoon paranoïde door de rotzooi waar ik op het punt sta in ga duiken.

‘Ik ben echt gefascineerd door je. Candace Ricci, het gebeurt niet elke dag dat een vrouw als jij meedoet aan zo’n veiling.’ Haar stem klinkt lachend door de telefoon.

De deadline om deel te nemen aan de *Decadent Auction* was afgelopen maandag verstreken. Op vrijdag, toen ik op het lumineuze idee kwam om mee te doen, smeekte ik Helen haar talent te gebruiken om mij als last-minute deelnemer binnen te halen.

‘Ik weet het,’ grinnik ik en ik klem de telefoon tussen mijn schouder en mijn nek, zodat ik de deur van mijn slaapkamer kan

openen. Ik loop naar mijn bed en ga zitten, terwijl ik het bord koekjes naast me neerzet.

‘Dit jaar staat jullie een heleboel rijke, prachtige mannen te wachten. Als ik Adam niet had, zou ik me ook inschrijven.’

Daar ben ik zeker van. Ze is een veteraan bij dit soort veilingen. Ik, aan de andere kant, verafschuw ze.

‘Ik heb maar een oogje op één man,’ kir ik, hetgeen een complete leugen is.

‘Natuurlijk, vergeef me. Hoe durfde ik te vergeten dat dit slimme plan allemaal om Jacques Belmont draait?’ Ze giechelt op die brutale manier die ze heeft als we het over mannen hebben.

‘De enige echte.’

‘Die überknappe Franse man zou nog een non kunnen overtuigen haar slipje uit te trekken.’

Omdat ik zeker weet dat hij dat kan, geef ik haar geen ongelijk. Een maand geleden, toen Jacques een contract tekende als de nieuwste klant van D'Agostinos Inc., trok de man meteen aandacht met zijn uiterlijk en diezelfde charme waar zij het nu over heeft.

‘Ik kan niet geloven dat je hem zo leuk vindt.’

‘Ik dacht dat ik hem maar een kans moest geven. De veiling is weer eens iets anders én een goede manier om uit te vinden of hij net zo geïnteresseerd in mij is als hij zegt.’ Ik voel me rot over het feit dat ik tegen haar moest liegen. Zo ben ik niet opgevoed. Maar ja, ik ben opgevoed met het idee dat ik over bepaalde dingen beter kan zwijgen, dus misschien is dat wel hetzelfde.

Jacques heeft een oogje op me sinds we elkaar ontmoetten. Hij probeert me al een maand over te halen om met hem uit te gaan, maar ik heb elke keer geweigerd. Vorige week veranderde ik van gedachten toen ik iets belangrijks tegenkwam en besepte dat hij misschien antwoorden heeft op vragen die ik al dertien jaar heb.

Vragen over de dood van mijn ouders.

Toen ik hoorde dat Jacques de veiling zou bijwonen, zag ik het als mijn kans om hem beter te leren kennen.

‘Ik ben blij dat te horen. Ik hoop alleen dat je goed voorbereid bent. Je weet toch dat je dertig dagen en nachten het bezit wordt van de man die jou wint?’

‘Ik weet het en ik ben zeker voorbereid.’ Weer een leugen. Ik ben helemaal niet voorbereid en die arme Helen snapt niet waar dit om draait.

Helen en ik werden een paar jaar geleden vriendinnen, toen ik begon te werken voor Massimo als zijn persoonlijke assistent. Zij is zijn PR-manager. Hoewel ze een goede vriendin is geworden, en de enige die ik heb die níét getrouwd is en kinderen heeft, kent ze me niet genoeg om te weten dat een date-veiling wel het laatste is waar ik me voor zou aanmelden, laat staan een die wordt geleid door het Syndicaat.

In een gewone date-veiling zou een stel op een échte date gaan en iets leuks doen, zoals uit eten en naar de film. Alles wat te maken heeft met het Syndicaat is het tegenovergestelde.

Massimo mag dan nu de leiding hebben, maar hij heeft alle oude praktijken en evenementen in leven gehouden om de typische investeerders van voorheen een lol te doen. Dus deze veiling draait letterlijk om een vrouw die haar lichaam veilt aan de hoogsteieder.

Ach, het is tenminste gedeeltelijk voor het goede doel. Vijftig procent van het biedinggeld zal worden gegeven aan alle mensen in Long Beach die hun huis zijn verloren in de overstromingen. Maar onder die façade zit de verleiding van seks.

Dit soort evenementen trekt miljardairs en zakenmensen met een speciale smaak voor het donkere en decadente aan. Mannen met duistere fantasieën over het kopen van vrouwen. Mannen als Jacques Belmont. Met een startbod van honderdduizend dollar en de resterende vijftig procent voor de te koop aangeboden vrouw, zijn de verwachtingen behoorlijk hoog.

‘Je hebt me verslaafd gemaakt aan dat plan van je,’ zegt Helen enthousiast. ‘Maar ik vraag me af hoe je er zo zeker van bent dat Jacques op je gaat bieden.’

‘Hij wil me. Jacques zal niet alleen op me bieden, hij zal wínnen.’ Ik klink precies als de *mean girls* waar ik mee opgroeide en die zich constant op de D’Agostino-jongens stortten.

Helen ademt scherp in en ik kan me de schok op haar gezicht voorstellen bij mijn woorden. Normaal praat ik niet zo.

‘Candace, je bent veranderd van verlegen muurbloempje naar zelfverzekerde verleidster.’

Ik wou dat dat waar was. Maar dat is niet zo. Ik weet alleen hoe ik om moet gaan met rijke klootzakken die seks willen.

‘Ik ken dat type.’

‘Oh, mijn god, dit is zó schandalig.’ Ze lacht harder. ‘Maar wat als iemand hem overbiedt?’

‘Hij zal dat niet toestaan.’

Jacques is zo’n Neanderthaler die niet gewend is het woord “nee” te horen. Hij zal me zien als een trofee om aan zijn lijst veroveringen toe te voegen. Ik weet ook zeker dat hij dacht dat ik moeilijk te krijgen was. Door de afgelopen dagen en de manier waarop ik met hem ben omgegaan denkt hij waarschijnlijk dat ik al een beetje in wilde gaan op zijn avances. Daardoor zal hij me nóg meer willen, en die competitiedrang van hem zal nooit toestaan dat een andere man mij krijgt.

Wat ik deze week ga doen is zaadjes planten om zijn interesse te wekken. De veiling is pas zaterdag. Als ik hem vertel dat ik meedoe, zal dat de zaak bezegelen.

‘Oh, mijn God, je staat in brand voor hem. Ik vind dit wel leuk, Candace; je klinkt als een herboren vrouw.’

‘Ik voel me ook herboren.’ Namelijk als een vrouw met een missie; ik wil antwoorden en gerechtigheid.

‘Hoe zit het met de broers? Ben je niet bang dat Massimo of Tristan er iets van zullen zeggen?’

‘Helemaal niet.’ Nog een leugen. Ze zouden gek worden.

Deze week kan ik het nog wel geheim houden; ze zullen pas weten dat ik in de veiling zit als ik er eenmaal sta. Voor daarna denk ik nog steeds na over een goed excuus. Ik heb al besloten dat de voordelen

opwegen tegen de nadelen, en de broers zijn de minste van mijn zorgen in dat opzicht.

‘Weet je het zeker? Ze zijn erg beschermend naar je toe. Ik wil Massimo of Tristan niet aan mijn broek hebben.’

Ik lach; een vrolijkheid die ik niet voel. ‘Het komt wel goed. Wat ik in mijn privéleven doe, gaat niemand wat aan. Trouwens, ze zullen er niet eens bij zijn.’ En als ze er wél waren, zouden ze denken dat ik gek geworden was.

Massimo en Tristan zijn allebei getrouwd en hebben hun handen vol aan hun pasgeboren baby’s. Ze houden zich gewoonlijk niet bezig met dit soort dingen, maar ze zouden het er zeker niet mee eens zijn dat ik zo iets zou doen. Zelfs als het onderwerp van alles wat met relaties te maken heeft maar mondjesmaat wordt besproken sinds Dominic weg is.

Ik frons en adem geïrriteerd in. Ik kijk naar de klok aan de muur en ril. Het is bijna tien uur. Nog twee uur en ik zou een hele dag niet aan Dominic D’Agostino hebben gedacht. Nog twee uur en ik zou kunnen zeggen dat ik bijna over hem heen ben.

Misschien wel.

Hij is al twee jaar weg. Verder gaan met mijn leven zou makkelijk moeten zijn als ik denk aan alle redenen die ik heb om hem te haten. Die man liet me achter in een ziekenhuisbed nadat hij een kogel in mijn borst had geschoten. Het was alsof hij net lang genoeg bleef om er zeker van te zijn dat ik nog leefde, en toen vertrok om alleen een briefje achter te laten waarin stond dat ik maar niet op hem moest wachten.

Ook al zet ik een dapper gezicht op, ik ben nog steeds gebroken, omdat ik weet dat de jongen van wie ik hield me in de steek liet toen ik hem het meest nodig had.

Ik onderdruk een kreun, laat mijn gedachten los en concentreer me op Jacques. Aan Dominic denken zal me geen goed doen.

‘Ik kan níet wachten om te zien hoe dit gaat uitpakken,’ zegt Helen.

‘Ik ook niet. Het wordt vast leuk.’

‘Zeker, en als je het niet erg vindt dat ik het zeg, dit is een goede zet van je. Een andere man een kans geven helpt je om dingen los te laten.’

Met “dingen” bedoelt ze Dominic. Voordat hij wegging, waren we altijd samen, maar toen waren we nog geen stel, al zagen mensen wel aan ons dat er iets hing. Helen is het soort vrouw dat dat soort dingen ziet. Ik ben ook duidelijk niet op zoek geweest naar nieuwe relaties.

‘Ik ben het met je eens, Helen.’

‘Oh, zorg ervoor dat we nog even kunnen gaan winkelen. Ik wil je jurk zien voor de grote avond.’

‘Absoluut.’

‘Nou, dan zie ik je morgenochtend.’

‘Tot ziens.’

Nadat we ophangen, leg ik mijn telefoon neer en druk mijn hand tegen mijn borst. Ik adem oppervlakkig en gelijkmatig in. Ik moet er wel uit zien alsof ik op het punt sta een paniekaanval te krijgen, of alsof ik probeer eruit te komen. Met het bizarre plan dat ik heb bedacht, zou het me niet verbazen als ik een echte paniekaanval krijg.

Ik schuif van het bed af en zet de koekjes opzij op het nachtkastje. Mijn eetlust is weg en ik betwijfel of die vanavond nog terugkomt. Als ik denk aan wat ik moet doen om eindelijk antwoorden te krijgen, voel ik me ziek.

Als dochter van de hulp hoorde ik bepaalde dingen. Geheimen en woorden over moeilijke situaties. Ik hoorde weleens over vrouwen die zichzelf verkochten voor seks. Zo gaat het eruit zien als ik op dat podium sta en mezelf veil.

Toen ik met Helen praatte, klonk ik als een vrouw die ernaar uitkeek om haar lichaam op te geven voor een of ander gewaagd evenement. Vrouwen die zulke evenementen doen, leven voor het geld en de sensatie van de duistere fantasie om iemands eigendom te zijn. Zo ben ik helemaal niet. Niet eens een beetje, en dat is ook niet waarom ik het doe.

Acht maanden geleden besloot ik dat ik mijn leven wilde veranderen. Neergeschoten worden en bijna sterven geeft je een nieuwe kijk op de wereld. Toen ik naar mijn eigen leven keek, beviel het me niet wat ik zag. Ik zag mezelf als iemand die altijd afhankelijk was van anderen en een schaduw van wat ik had moeten zijn.

Verhuizen naar dit appartement was de eerste stap om mijn leven weer op de rails te krijgen. De volgende stap was het aanpakken van de grootste doorn in mijn hart – het verlies van mijn ouders.

Ik beseftte dat ik niet verder zou kunnen gaan als ik geen antwoorden zou krijgen over hun dood, en dus moest gaan graven in het verleden.

Giacomo D'Agostino nam me in huis nadat mijn ouders stierven en hij deed zijn best om hun moordenaar te vinden. Zijn pogingen waren echter tevergeefs. Natuurlijk was het moeilijk geweest een donkerharige man te zoeken van wie ik de naam niet eens wist en alleen af te gaan op de beschrijving van zijn tatoeage. Dat was namelijk alles wat ik had.

Ik had in mijn verhaal altijd weggelaten dat ik hem al eens eerder had ontmoet. Ik had alleen uitgelegd dat hij eerder bij ons thuis was geweest en dat ik de tatoeage herkende.

Deze veiling is mijn manier om het op een andere manier te proberen.

Ik denk dat Jacques informatie heeft over de man voor wie mijn vader werkte. Dezelfde man die die kerels stuurde om mijn ouders én mij te vermoorden.

Omdat ik zulke vragen niet zomaar kan stellen zonder bang te moeten zijn voor de gevolgen, is mijn plan om dicht bij Jacques te komen in de hoop dat hij het me zal vertellen.

Hij is een miljardair-playboy die gewoon seks wil en er daarna klaar mee wil zijn. Voorbij is voorbij. Maar zo'n veiling is extra interessant voor mensen zoals hij, met duistere fantasieën. Het idee dat hij dertig dagen gebruik van me mag maken zal hem aan de haak slaan én houden.

Die dertig dagen geven mij de gelegenheid en hem in L.A. te houden, omdat hij normaal altijd reist.

De afgelopen dagen heb ik me afgevraagd of er geen betere manier was; of er iets anders was wat ik kon doen met Jacques' interesse in mij, maar het enige waar ik zeker van ben, ik dat als ik meedoe aan de veiling en ervoor zorg dat hij me wint, ik hem in elk geval dertig dagen vlak bij me kan houden.

FAITH SUMMERS

Het is het soort plan dat alleen een wanhopig persoon als ik zou bedenken.

HOOFDSTUK 3

DOMINIC

‘Nog iets anders nodig, baas?’ vraagt Cory.

‘Nee, het gaat wel.’ Ik draai me naar hem toe terwijl ik mijn motorjack aantrek.

Het is vreemd om weer “baas” genoemd te worden. Mijn broers en ik hebben elk onze eigen jongens op straat. Cory is al tien jaar de mijne.

Hij lijkt sprekend op mij. We haalden vroeger altijd grapjes uit met die gelijkenig en hielden een hoop mensen voor de gek. Het enige opvallende verschil tussen ons is onze oogkleur. Die van hem zijn grijs en die van mij blauw. Niet echt verschillen waar de meeste criminelen op letten in een donker steegje of tijdens een gevecht. Het is vast het laatste waar iemand op let als er een Glock tegen zijn hoofd wordt gedrukt.

Cory is nu een handhaver voor de familie en ik moet zeggen dat hij zijn strepen wel heeft verdiend. Deze man draait er niet omheen en is niet bang om risico's te nemen.

Ik wed dat hij zich rot schrok toen ik gisteravond belde om hem te vragen hier om stipt zeven uur naartoe te komen. Of misschien was hij verbaasd omdat ik hem vroeg te zwijgen over mijn terugkeer. Hoe graag ik ook met mijn broers wil praten, ik wil geen tijd verspillen. Niet nadat ik heb ontdekt wat ik nu weet.

Trouwens, het nieuws dat ik weer thuis ben moet van mij komen en tijdens een persoonlijk bezoek. Het is het enige dat volstaat, gezien de omstandigheden.

‘Neem contact met me op zodra je informatie hebt,’ voeg ik eraan toe, en hij knikt.

‘Je weet dat ik dat zal doen. Ik heb al even gecheckt en ik heb een bepaald voorgevoel dat ik nog wat meer onderzoek moet doen.’

Daarom werk ik graag met deze man. Hij werkt zoals ik. We volgen voorgevoelens, net zolang tot we een aanwijzing hebben.

‘Perfect.’

‘Ik moet zeggen dat het goed is dat je terug bent, Dominic,’ zegt hij, terwijl hij zijn donkere hoofd buigt in een respectvol gebaar, respect dat in zijn ogen wordt weerspiegeld.

Respect is zeker iets wat ik waardeer. Ik heb dat al een tijdje niet meer gezien als het om mij ging. Ik had ook niet het gevoel dat ik het verdiende. Hoewel mijn broers de enigen waren aan wie ik mijn drugsgebruik opbiechtte, weet ik zeker dat Cory een van de eersten was die vermoedde dat ik verslaafd was.

‘Bedankt. Goed om terug te zijn.’ Het klinkt als een leugen, hoewel ik ernaar uitkijk om iedereen te zien. ‘Ik wou dat het onder betere omstandigheden was.’

‘Ik snap je, maar het is wat het is. Ik weet zeker dat je broers blij zullen zijn dat je thuis bent. Tot straks.’ Hij stoot zijn grote vuist tegen de mijne aan.

‘Ja, tot zo.’

Een laatste knik. Terwijl ik hem zie weglopen, hoop ik maar dat hij gelijk heeft.

Ik ben weer thuis met slecht nieuws, maar ik hoop dat Massimo en Tristan niet boos op me zijn omdat ik zo lang ben weggebleven. We gingen niet op goede voet uit elkaar en niemand is graag de bringer van slecht nieuws.

Zeker niet met betrekking tot het Syndicaat.

Het Syndicaat van de Broederschap is een geheim genootschap dat oorspronkelijk bestond uit zes misdaadfamilies. Vier Italiaanse en twee Bratva-families. Ze verenigden zich om hun middelen en rijkdom te combineren en werden daarmee een onstuitbare, onaantastbare kracht. Het was een groep waartoe mijn familie vele generaties behoorde.

Toen ik nog jong was, verloor mijn vader alles, inclusief zijn lidmaatschap van het Syndicaat. Toen hij het D'Agostino-imperium opbouwde en een enorm rijk man werd, mocht hij echter weer terugkomen, en ik denk dat dáár alle problemen begonnen. Daarna werden er allerlei geheimen onthuld en daar was onze familie iedere keer het slachtoffer van.

Drie en een half jaar geleden werd het originele Syndicaat gebombardeerd in een geheim complot dat was opgezet om hen te elimineren. Dat was de dag dat mijn vader stierf.

Het geheime complot werd opgezet door Riccardo Balesteri: een vijand van onze familie die mijn beide ouders heeft vermoord.

Die bom verwondde alleen Pa. En hij had die verwondingen kunnen overleven, als het niet uiteindelijk Riccardo's kogel was geweest die hem doodde toen hij in Massimo's armen in het puin lag.

Ik blijf maar denken dat het anders was gelopen als Riccardo mijn oudste broer Andreas niet tegen ons had opgezet. Een broer tegen zijn eigen broer opzetten was de genadeslag geweest. Een man die we hadden vertrouwd met ons leven bleek niet te vertrouwen te zijn.

Tristan had gezegd dat hij het verraad van Andreas al zag aankomen, omdat hij wist dat Andreas jaloers was dat Pa Massimo de baas van het D'Agostino-imperium maakte. Maar ik, met al mijn intelligentie, zag die klap nooit aankomen totdat de klap echt werd uitgedeeld en ik te horen kreeg dat mijn vader dood was en mijn oudste broer, met al zijn hebzucht, erbij betrokken was.

Riccardo en Andreas sloten zich aan bij andere vijanden die het Syndicaat wilden beheersen. Het doel was om Code Tien te handhaven: *je mag houden wat je doodt*. Dat was het protocol van het Syndicaat om de verzamelde rijkdom binnen onze groep te houden.

Het zorgde ervoor dat wanneer een lid overleed, de overige leden hun aandelen en vermogen kregen. Bij mijn weten werd onze rijkdom destijds geschat op vijfhonderd miljard. Dan waren er nog alle activa, bedrijven en eigendommen die ze wereldwijd bezaten en die een constante geldstroom opleverden. Het elimineren van negentig procent van de leden van het Syndicaat had moeten betekenen dat

Riccardo alles zou krijgen. Hij zou een ware aanwinst zijn geweest voor onze vijanden.

Tot hun ontsteltenis verliepen de dingen niet zoals gepland toen Riccardo en Andreas allebei stierven en Massimo de laatste man was die over de middelen van het Syndicaat beschikte.

Een paar maanden daarna waren mijn broers en ik uit op wraak, toen een anonieme brief die ik vond ons leerde dat er nog meer mensen verantwoordelijk waren voor de bombardementen en dat we andere vijanden hadden die de strijd zouden voortzetten.

Dat is ook waarom ik terug ben gekomen.

Ik ben terug omdat zij terug zijn.

Het probleem is dat Massimo's eigendom van het Syndicaat betekent dat hij te veel rijkdom, controle en macht heeft.

Dat probleem zal niet snel verdwijnen. Zolang het Syndicaat bestaat en de vijand geen controle over ons heeft, zullen we altijd problemen hebben. We zullen altijd op onze hoede moeten zijn, omdat ze op de loer liggen en de volgende kans afwachten om de controle over te nemen.

Ik respecteer mijn vaders visie en ik weet dat hij wilde dat we deel uitmaakten van het Syndicaat om de erfenis van onze voorvaders voort te zetten. Ik weet alleen niet zeker of ik het ermee eens ben, omdat hij wist hoeveel gevaar we daardoor zouden lopen.

Ik pak de sleutels van mijn motor en vertrek.

Het is showtime.

Mensen kijken wel even om als ze me D'Agostinos Inc. zien binnenwandelen.

Ze staren alsof ze zojuist een geest hebben gezien.

Ik probeerde nou juist zo vroeg mogelijk te komen om de drukte te vermijden. Ik groet de mensen die met me praten alsof het pas gisteren was dat we elkaar voor het laatst zagen en probeer discussies tot een minimum te beperken.

Gelukkig ben ik vroeg genoeg om het grootste deel van de menigte te vermijden en kan ik naar Massimo's kantoor lopen zonder al te veel aandacht te trekken.

Iedereen die ik spreek heeft die blik van ontzag en nieuwsgierigheid, waardoor ik me afvraag hoeveel ze weten over mijn afwezigheid. Ik betwijfel of iemand ze ook maar de volledige details heeft gegeven over de reden waarom ik wegging.

In een familie als de mijne is er echter nooit rust en in mijn wereld is er altijd wel een of ander schandaal dat de kop opsteekt.

D'Agostinos Inc is een miljarden-oliebedrijf dat mijn vader vanaf de grond heeft opgebouwd. Pa kreeg een paar jaar voordat ik achttien werd het idee om in de oliebusiness te gaan. De zomer daarna ging het echt van start. Het idee was legaal en niet echt wat je zou verwachten van een misdaadfamilie met wortels in de Siciliaanse maffia. Dit bedrijf hier is mijn vaders échte nalatenschap.

Ik stap uit de lift en loop door. Candace zit in het kantoor aan het einde van deze gang. Een jaar voordat ik vertrok begon ze hier te werken. Ik verwacht haar hier nog niet, maar ik haast me toch maar naar Massimo's kantoor voor het geval ze er al vroeg is. Ik wil niet dat ze me op deze manier weer voor het eerst ziet.

Massimo's deur is nooit op slot, dus als ik bij zijn kantoor kom, open ik de deur gewoon en loop naar binnen. Alles van waarde ligt in de kluis of in het grote mahoniehouten bureau in de hoek van de kamer.

De geur van het oude hout en gepolijst leer doet me denken aan mijn vader. Dit was zijn kantoor. Het kostte Massimo een jaar om hier in te trekken na mijn vaders dood, en ook al is het zijn kantoor, we noemen het nog steeds dat van Pa.

Ik loop naar de glazen ramen, die van de vloer tot het plafond reiken, en kijk naar buiten terwijl ik wacht.

Op maandagochtend ontmoetten we elkaar hier meestal voordat we iets anders gingen doen, maar dat is misschien veranderd voor mijn broers nu ze echtgenoten en vaders zijn geworden. Allebei grote verschillen met mij. Ik ben net eenendertig geworden, maar ik voel me nog steeds het kind.

Ik heb veel gemist door mijn vertrek. Massimo was al getrouwd toen ik vertrok, al bijna twee jaar. Tristan had het niet eens over trouwen, maar ik wist dat het bij hem ook niet lang zou duren.

Ik word uit mijn gedachten opgeschrikt als ik aan de andere kant van de deur Massimo's en Tristan's stem hoor.

'Tristan, die klootzak weet niet hoe goed hij het heeft. Als hij geen familievriend was, sloeg ik zijn tanden uit zijn bek omdat hij zo'n korting wilde,' zegt Massimo boos.

Nou, hij is tenminste nog net zo opvliegend als hij vroeger was.

'Ik blijf je maar zeggen dat je hem moet dumpen. Het is niet alsof we hem nodig hebben. Dreig hem de bons te geven en je zult zien hoe snel hij de realiteit accepteert,' antwoordt Tristan.

Als de deurklink beweegt, voel ik me gespannen. Ik hoop maar dat het een goed idee was om hier op ze te wachten.

De deur zwaait open en Massimo blijft stokstijf stil staan als hij me ziet. Verbaasd gaapt hij me aan. Tristan krijgt dezelfde uitdrukking als zijn blik op mij valt.

Die twee konden niet meer op elkaar lijken. Mensen dachten altijd dat ze een tweeling waren toen ze kinderen waren.... Nu staren ze me allebei geschokt aan – de schok en emotie door de diepe bezorgdheid die ze voor me moeten hebben gevoeld, is duidelijk te zien.

Ik voel onmiddellijk schaamte. Ze zijn niet het soort mannen dat zich zorgen maakt, maar ik gaf ze er reden toe. We waren een team. Zelfs voordat Andreas stierf, waren wij altijd met z'n drieën. Ik denk dat geen van hen dacht zich ooit zorgen over mij te hoeven maken, want ik was er altijd. Altijd in de buurt, altijd betrouwbaar... totdat ik dat ineens niet meer was.

'Hoi,' zeg ik dan maar, terwijl ik moeizaam slik. 'Ik... eh, ben gisteravond teruggekomen.'

Beiden blijven me aanstaren en ik denk al bijna dat hiernaartoe komen een slecht idee was. Maar dan stapt Massimo naar voren.

Hij kijkt me aan alsof hij wil weten of ik écht hier ben en loopt dan naar me toe. Tristan blijft staan.

Ik weet niet wat ik verwacht als ik naar Massimo kijk. Hij is nu mijn oudste broer en sterker dan een staal. Hij zou me nog eerder in

elkaar slaan dan omhelzen omdat ik zo lang ben weggeweest. Dus ik verwacht de knuffel die hij me geeft totaal niet.

‘Mijn God,’ fluistert hij, en ik voel me vreselijk. ‘Dominic... Je bent terug.’

Hij trekt zich terug, maar houdt zijn blik op mij gericht.

‘Ja,’ antwoord ik.

‘Sinds gisteravond?’ Hij zoekt mijn ogen.

‘Gisteravond, ja.’

‘We... hadden je kunnen ophalen van het vliegveld of zo.’

‘Nee, geen probleem. Ik kwam erg laat aan.’

Ik kijk om naar Tristan, die nog niets heeft gezegd, en ik weet dat ik hem van de twee waarschijnlijk het meest gekwetst heb. In de dagen voor ik wegging, heb ik onvergeeflijke dingen tegen hem gezegd. Ik was high en wist niet waar ik het over had. Niemand kon met me praten en uiteindelijk schoot ik de enige persoon neer die het wél probeerde. *Candace*.

Voor ik vertrok, schreef ik elk van hen een brief waarin ik uitlegde dat ik een pauze nodig had. Ik deed dat omdat het ook echt zo was, maar ik wist dat het niet het soort “pauze” zou zijn waar ik al snel weer terug zou komen.

Ik wist ook dat het ‘t soort pauze was waarbij niemand me zou kunnen vinden. Daarom vroeg ik ze om me niet te gaan zoeken.

Na wat ik Candace had aangedaan, wist ik dat Massimo het meteen zou begrijpen.

Tristan is echter een beetje anders. Hij is meer volhardend, dus ik wist dat hij zou blijven zoeken tot hij me gevonden had, ook al duurde het een eeuwigheid.

Ik schreef hem de langste brief en stuurde hem de meest betekenisvolle objecten terwijl ik zat waar ik zat. Soms zette ik er niets op. Ik stuurde hem meestal origami-voorwerpen, iets dat voor ons beiden betekenis had omdat we die als kind maakten.

Hij staart nu terug naar mij en zijn ogen verraden hem. Hij weet niet hoe hij zich moet gedragen. Ik begrijp het best. We zijn tenslotte ruwe gangsters, die elkaar niet knuffelen en niet huilen.

Ik loop naar hem toe en hij houdt zijn blik op mij gericht bij elke stap die ik zet. Als we tegenover elkaar staan, zie ik hoezeer mijn verdwijntruc hem heeft aangegrepen als er een enkele traan in zijn ooghoek verschijnt.

‘Dom,’ raspt hij.

‘Het spijt me, Tristan. Het spijt me van alles.’

‘Ik weet het. Ik weet dat je spijt hebt.’ Hij knikt en omhelst me kort.

Als we elkaar loslaten, komt Massimo dichterbij. ‘Waar ben je geweest?’

‘Overal en nergens, maar uiteindelijk belandde ik in Tibet.’ Dat was waar ik mijn geest sterker maakt nadat ik was opgeknapt.

‘Tibet?’

Ik knik en ze wisselen een blik met elkaar. Als ze naar me terugkijken, kan ik bijna de vraag van hun gezicht aflezen. Ik voel dat ik ze de vragen beter niet kan laten stellen, maar zelf moet praten.

‘Ik ben in Nederland gaan afkicken. Ik moest zes maanden doorzetten, toen nog eens drie toen ik teruggleed. Dat was de dag na Pa’s sterfdag. Het drong weer tot me door dat hij er niet meer was, en ik had één slechte nacht.’ Dat was moeilijk geweest, en het is nóg moeilijker om zo open tegen hen te zijn, maar het grootste probleem dat ik eerder had, was dat ik niet genoeg praatte met mensen als ik zou moeten. ‘Die uitglijer was de laatste keer. Ik wil die man niet meer zijn. Tibet ging over genezing en weer op de been komen. Ik heb alternatieve therapie gedaan die me de mentale kracht leek te geven die ik nodig had om voorgoed van mijn verslaving af te komen.’

‘Ik ben trots op je,’ zegt Tristan. ‘Ik wou dat we er voor je hadden kunnen zijn.’

‘Ik weet het, maar ik wilde in mijn eentje *clean* worden. Ik denk dat het het soort situatie was waarin ik weg móést zijn.’ En eerlijk, ik wilde ook niet dat ze me zo zouden zien.

Van de drugs afkomen was klote. Die hele beproeving stond gelijk met de slechtste ervaring van mijn leven. Die eerste week van detox was de hel en dat is nog zacht uitgedrukt. Het was genoeg om ervoor te zorgen dat ik die troep nooit meer wilde aanraken.

Maar wat daarna plaatsvond, waren ontwenningverschijnselen en een depressie. Het was alsof alles wat ik had onderdrukt, met dubbele kracht terugkwam en wraak op me wilde nemen.

‘Heeft het geholpen?’ vraagt Massimo.

‘Ja.’ Ik knik zonder aarzeling. ‘Het spijt me echt dat ik jullie heb verlaten, Massimo, maar ik moest. Ik hoop dat jullie weten dat ik niet vluchtte voor mijn verantwoordelijkheden.’

Ik wil dat duidelijk maken. Ondanks dat schaamte de drijvende kracht was die me wegstuurde, wil ik niet dat iemand me als een lafaard ziet.

Ik had een verantwoordelijkheid tegenover Candace en ik ben Massimo's *consigliere*, dus ik had ook een verantwoordelijkheid tegenover de familie.

Traditioneel doet de baas van de familie niets tot hij zijn raadgever geraadpleegd heeft. In mijn door drugs veroorzaakte, door verdriet geteisterde, met schaamte gevulde toestand, was ik totaal niet de man die Massimo nodig had.

‘Dat dachten we ook niet,’ verzekert Massimo me. ‘We waren gewoon bezorgd om jou.’

‘Dank je.’ Ik buig mijn hoofd eerbiedig en geef hen beiden een glimlach van waardering. ‘Hoe gaat het met jullie vrouw en kinderen?’ Ik kijk hen ombeurten aan, maar hou mijn blik dan op Tristan gericht.

Ik heb zijn bruiloft gemist; de geboorte van zijn kind gemist. Ik was er nog lang niet klaar voor om terug te komen.

Tristan knikt en trots vult zijn ogen. ‘Goed, met allemaal. Soms kan ik niet geloven dat ik ze heb.’ Terwijl hij spreekt, worden zijn ogen trots en vol liefde voor zijn Isabella en zijn zoon Giacomo; genoemd naar onze vader.

Ik weet dat mijn broers allebei een zoon hebben, maar ze weten niet dat ik het weet.

‘Ik ook niet,’ voegt Massimo eraan toe met dezelfde soort blik voor zijn Emelia en zijn zoon Lorenzo, genoemd naar onze grootvader. ‘Je moet donderdag bij ons thuis komen eten om ze te ontmoeten. Iedereen zal er zijn.’

‘Absoluut. Ik zou het voor geen goud willen missen.’

Ik zou deze hartelijke reünie graag voortzetten – God weet dat ik het waarschijnlijk nodig heb – maar het is tijd om ter zake te komen.

Op het moment dat ik dat denk, verschijnt er een ernstige blik op Massimo's gezicht.

‘Je hebt iets ontdekt, hè?’ vraagt hij, en Tristan kijkt opzij naar hem.

Allebei lijken ze gespannen als ik knik. ‘Het spijt me, maar het lijkt erop dat er weer problemen zijn. En dit keer zijn het grote problemen.’

HOOFDSTUK 4

DOMINIC

‘Hoe erg is het?’ vraagt Massimo.

Ik ben bijna bang om het hem te vertellen. Alles wat ik vandaag ga zeggen, zal hem laten vrezen voor het leven van onze familie.

‘Jullie kunnen beter gaan zitten,’ antwoord ik.

Massimo loopt naar zijn bureau en gaat op de rand zitten, terwijl Tristan en ik de stoelen pakken.

‘Je hebt mijn laatste brief toch gekregen?’ Ik vraag het aan Massimo. Dat is waarschijnlijk de beste plek om te beginnen.

Massimo gaat naar de kluis en komt terug met twee stukken papier. Het ene is een kopie van een pagina van een contract dat ik hem acht maanden geleden stuurde. Het andere is de anonieme brief die ik jaren geleden vond en waarmee deze reis begon. Beide zijn belangrijke documenten en stukjes van de puzzel die we nodig hebben voor het grote geheel. Ironisch dat beide documenten door mij zijn gevonden.

‘Ik bedoel het contract.’

Massimo geeft het aan mij.

Ik heb thuis een kopie van dit contract. Het was iets wat ik per ongeluk ontdekte toen ik weg was. Dit document is een verdorpe zegen, als je het mij vraagt. Zonder dit contract hadden we geen idee gehad van de omvang van onze problemen óf van de betrokkenen.

Hoe raar het ook is, de dag dat ik het vond, voelde het alsof de hemel openging en God zelf ons een aanwijzing gaf. Ik voelde dat het